

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 562/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 19/2014 a jeho rozsudkom z 19. mája 2014 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 19/2014 a jeho rozsudkom z 19. mája 2014 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol 2. februára 2010 okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 7/2010 *„odsúdený... na základe schválenej dohody o vine a treste na 7 rokov... 8 mesiacov... za použitia § 41 ods. 2 TZ (asperačnej zásady)“*.

Vzhľadom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2011, ktorým ústavný súd vyslovil, že § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ústavy, sťažovateľ podal návrh na obnovu konania v jeho trestnej veci, ktorému bolo vyhovené.

Obnovené konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 2 T 19/2014, v ktorom okresný súd rozsudkom z 19. mája 2014 opätovne odsúdil sťažovateľa na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov. Prvostupňové rozhodnutie sťažovateľ napadol odvolaním, o ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 56/2014 z 23. júla 2014 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ je toho názoru, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 19/2014 z 19. mája 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 56/2014 z 23. júla 2014 boli porušené jeho označené základné práva, čo odôvodnil takto:

„V mojom písomnom podaní zo dňa 28. 05. 2014 a zo dňa 13. 06. 2014 som namietal postup okresného súdu, nakoľko trest v pôvodnom konaní bol zrušený v môj prospech. Dohoda mi v pôvodnom konaní bola ponúknutá dva krát, opravujem, päť krát, ale v obnovenom konaní mi bola odmietnutá. Citoval som ustanovenia § 394 ods. 1 TP a § 404 ods. 2 TP, ktoré boli v konaní porušené.“

Namietal som postup prokurátora, ktorý podal obžalobu práve na základe môjho pôvodného úplného priznania v rámci konania o dohode o vine a treste, takúto dohodu mi znovu neponúkol, čím konal v môj neprospech, pretože oproti pôvodnému konaniu nevyužil zmierňujúci § 39 TZ, na ktorého použitie bol zákonný dôvod v prvom konaní, a teda sa mal použiť i v konaní obnovenom.

Okresný súd sa nezaoberal ani ďalšou poľahčujúcou okolnosťou, a to § 36 písm. d) TZ, že som trestný čin spáchal vo veku blízkom mladistvému.

V ďalšom písomnom podaní z 19. 06. 2014 som... uviedol, že uložený trest je neprimeraný, nespĺňa požiadavky spravodlivosti a napadnutý výrok o treste nezodpovedá doterajšiemu priebehu konania. V pôvodnom konaní súd uložil trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. V novom konaní ide ale de facto o trest prísnejší vo vzťahu k mojej osobe, a to v tom zmysle, že za účinnosti nového znenia § 41 ods. 2 TZ, nebol uložený trest ani na spodnej hranici trestnej sadzby, ale dokonca nad túto zákonom stanovenú dolnú hranicu.

Ďalej som v podaní uviedol, že súd by mal pri novom rozhodovaní o treste aplikovať rovnaký postup a rovnaké zásady, aké si osvojil pri pôvodnom konaní, keď oproti pôvodnému rozhodnutiu nedošlo k žiadnej zmene skutkových okolností, teda súd rozhodoval za úplne totožného skutkového stavu. Pokiaľ tomu tak nie je, potom dovolaním napadnutý výrok o treste neobstojí pre svoju arbitrárnosť.“

Sťažovateľ je presvedčený, že „Obe napadnuté rozhodnutia, ako rozsudok Okresného súdu tak i uznesenie Krajského súdu postrádajú náležitosti uvedené v ust. § 168 ods. 1 TP. V rozsudku Okresného súdu nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s obhajobou, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa zákona v otázke trestu, obmedzil sa len na mechanické konštatovanie známych skutočností o priebehu spáchanej trestnej činnosti, zopakovanie jej právnej kvalifikácie a výšky trestu odňatia slobody uloženého v pôvodnom konaní a vymenoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, následne konštatoval uloženie rovnakého trestu odňatia slobody, ako v pôvodnom konaní.

Krajský súd vo svojom uznesení rovnako v odôvodnení len zopakoval, respektíve odkázal na odôvodnenie a závery prvostupňového súdu, ktoré de facto neexistujú

a s dôvodmi dovolania sa nevysporiadal, len citoval ustanovenia TZ o ukladaní trestu a výklady o jeho účele. Charakter rozhodnutia o povolení obnovy konania nazval dokonca formálnym.

S námietkami obhajoby sa vôbec nevysporiadal, opätovne len mechanicky zopakoval závery prvostupňového súdu, pritom je zjavné z oboch rozhodnutí, že bol konaním oboch súdov porušený i čl. 50 ods. 6 ústavy, ktorý prikazuje retroaktivitu priaznivú pre páchatel'a, čo v spojení s § 405 písm. b) znamená, že vzhľadom na povolenie obnovy konania pre nesúladnosť vety za bodkočiarkou v § 41 ods. 2 TZ, by táto v novom konaní použitá byť nemala, ale všetky ostatné postupy a právne normy, napr. § 39 TZ, by mali ostať zachované tým skôr, že tieto boli aj retrospektívne v prospech páchatel'a. Odvolací súd síce poučil odvolateľa o práve prokurátora uzavrieť dohodu o vine a treste, do ktorého ho ani obžalovaný, ani súd nemôžu nútiť, opomenul však podstatný fakt, že sťažovateľ sa v pôvodnom konaní v plnom rozsahu priznal a svoj čin oľutoval práve v konaní o dohode o vine a treste, čím sa nepriaznivo dotkol jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Rovnako chýba odôvodnenie i v časti uznesenia Krajského súdu, kde konštatuje, že sťažovateľovi nemohla byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. a) TZ iba konštatuje, že táto môže byť priznaná iba páchatel'ovi, u ktorého mal vek zrejmý vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť, ako však dospel k presvedčeniu, že v tomto prípade tomu tak nebolo, to z uznesenia nie je zrejmé, rovnako ako nie je zrejmé, ako odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie argumenty týkajúce sa zistení o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach sú bezvýznamné a nezodpovedajúce zákonu.“.

Sťažovateľ ďalej dôvodí, že „Za súčasť spravodlivého procesu je nutné považovať aj to, že súd sa pri ukladaní trestu primárne riadi trestnou sadzbou v zmysle ustanovení zákona a sekundárne svojou aplikačnou úvahou, ktorá je však prelomená práve ustanovením § 39 TZ, ak sú na to splnené zákonné podmienky. Ak teda boli splnené zákonné podmienky na použite § 39 TZ v pôvodnom konaní, potom nutne musia byť splnené i v konaní obnovenom, a to tým skôr, že v obnovenom konaní súd hľadel na páchatel'a akoby nebol trestaný, resp. odsúdený. ak by teda súd bol vychádzal z trestnej sadzby, ktorej spodná hranica je 7 rokov za najprísnejšie trestný čin, potom by nutne za daných okolností,

pri zachovaní postupu z pôvodného konania nemohol uložiť páchatel'ovi trest dokonca nad spodnú hranicu trestnej sadzby.

Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obžalovaného a v tomto prípade ani postup akým dospel súd k svojim konštatovaniam, sú potom právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa, zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako i v čl. 36 ods. 1 Listiny v nadväznosti na nesúlad s § 405 písm. b) a s § 404 ods. 2 TP (s poukazom na R 38/1998) boli postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v spojení s postupom Krajského súdu Žilina porušené.

Ruší sa rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 19. 05. 2014, sp. zn.: 2 T 19/2014 a uznesenie Krajského súdu Žilina z 23. 07. 2014 sp. zn.: 2 To 56/2014 a vec sa vracia Okresnému súdu Liptovský Mikuláš na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 19/2014 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014, ku ktorému malo dôjsť svojvôľou všeobecných súdov pri rozhodovaní o výške sťažovateľovi uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu práv okresným súdom

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, IV. ÚS 362/2010, IV. ÚS 372/2010).

Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 19. mája 2014 mohol sťažovateľ podať odvolanie, ktorým mal možnosť namietat tie isté skutočnosti ako v sťažnosti podanej ústavnému súdu, čo v konečnom dôsledku aj urobil, a o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (urobil tak uznesením sp. zn. 2 To 56/2014 z 23. júla 2014) a v prípade zistenia zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu

ochranu, príp. práva na spravodlivé súdne konanie prvostupňovým rozhodnutím týmto právam poskytnúť primeranú ochranu. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv krajským súdom

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietal porušenie zásad spravodlivého procesu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) aj postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 56/2014 z 23. júla 2014. Vo svojej sťažnosti argumentoval tým, že jemu uložený trest odňatia slobody je neprimeraný, nespĺňa požiadavky spravodlivosti a nezodpovedá výsledkom konania. Trest uložený v obnovenom konaní sťažovateľ považuje za prísnejší než ten, ktorý mu bol uložený v pôvodnom konaní, keďže nebol uložený ani na dolnej hranici trestnej sadzby, pritom v pôvodnom konaní mu bol trest znížený pod dolnú hranicu. Podľa sťažovateľa bol nesprávny postup všeobecných súdov, pokiaľ v obnovenom konaní neaplikovali rovnané postupy a zásady ako v pôvodnom konaní, najmä pokiaľ ide o zníženie trestu v zmysle ustanovení § 39 Trestného zákona. Rozhodnutia vydané v obnovenom konaní sťažovateľ považuje za neodôvodnené a arbitrárne.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ako už bolo uvedené, princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ podaním z 8. januára 2015 doručeným okresnému súdu 11. februára 2015 podal prostredníctvom svojho obhajcu proti „*rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 19. 05. 2014, č. k.: 2 T/19/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 07. 2014, č. k.: 2 To/56/2014*“ dovolanie, z obsahu ktorého vyplýva, že sťažovateľ v ňom okrem iného namietal rovnaké skutočnosti, ktoré predostrel aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu smerujúcej proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu. Svedčia o tom napr. aj tvrdenia uvedené v dovolaní: „*V pôvodnom konaní... súd uložil... najpriaznivejší trest, aký... dovoľoval uložiť v tom čase platný a účinný Tr. zákon... V obnovenom konaní... súdy rozhodli... neprimerane prísne, keď... uložili trest nad dolnú hranicu trestnej sadzby... Rovnaký skutok....súdy v pôvodnom a obnovenom konaní hodnotili z hľadiska ukladanie trestu rôzne, avšak bez priliehavého právneho zdôvodnenia odlišného prístupu k ukladaniu trestu za totožného skutkového stavu a všetkých okolností týkajúcich sa osoby páchatel'a ako aj okolností spáchania skutku. Za najzávažnejšie pochybenie... dovolateľ považuje to, že prvostupňový ako aj odvolací súd v rámci... obnoveného konania nesprávne aplikovali ust. § 37 písm. h) Tr. zákona za súčasného použitia ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona.*“

Dovolacie konanie je najvyšším súdom vedené pod sp. zn. 1 Tdo 17/2015 a do predbežného prerokovania aktuálnej sťažnosti ústavným súdom o dovolaní sťažovateľa ešte nebolo rozhodnuté.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, bude vo vzťahu k uneseniu krajského súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 227/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa situácia, keď najvyšší súd dovolanie odmietne. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti na ústavnom súde týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd upustil aj od pristúpenia k odstraňovaniu nedostatku zákonnej náležitosti sťažnosti spočívajúcej v povinnom právnom zastúpení sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015